

Komisja uważa, że taki aspekt hiszpańskiego uregulowania jest sprzeczny z TFUE i porozumieniem EOG, ponieważ jest on środkiem dyskryminującym, a w każdym razie nieproporcjonalnym środkiem ograniczającym swobodę przedsiębiorczości. Hiszpańskie uregulowanie może zniechęcić do przepływu spółek lub aktywów, które mogłyby doprowadzić do lepszej dystrybucji środków finansowych.

Zdaniem Komisji spółki powinny mieć prawo do przenoszenia swojej siedziby lub poszczególnych składników majątku do innego państwa członkowskiego bez konieczności poddawania się nadmiernie złożonym i kosztownym postępowaniom. Zdaniem rzeczony instytucji brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla przystępowania do bezpośredniego pobierania podatku od niezrealizowanego zysku przy okazji przeniesienia do innego państwa członkowskiego hiszpańskiej spółki lub zaprzestania działalności w Hiszpanii stałego przedsiębiorstwa siedziby lub też przy okazji przeniesienia do innego państwa członkowskiego aktywów posiadanych w Hiszpanii, w sytuacji, gdy opodatkowanie to nie istnieje w porównywalnych sytuacjach krajowych.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-74/11)

(2011/C 113/18)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając włączenie do grup podatkowych VAT podmioty niebędące podatnikami podatku VAT i ograniczając system rejestracji grupowych do podmiotów świadczących usługi finansowe i ubezpieczeniowe, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹);

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) państwa członkowskie mogą uznać za jednego podatnika osoby, które będąc niezależnymi pod względem prawnym, są ściśle powiązane pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym. W art. 9 ust. 1 dyrektywy zdefiniowano pojęcie podatnika.

Zdaniem Komisji dyrektywa 2006/112/WE nie umożliwia włączenia podmiotów niebędących podatnikami VAT do grup podatkowych w zakresie VAT i rozszerzenia w ten sposób praw i obowiązków podatników na podmioty niebędące podatnikami. W związku z tym fińskie przepisy, które dopuszczają włączenie podmiotów niebędących podatnikami do grup podatkowych w zakresie VAT jest sprzeczne z dyrektywą. Wykładnia Komisji jest również zgodna z ratio legis art. 11 polegającym na uproszczeniu administracji i zapobieganiu nadużyć.

System rejestracji grup podatkowych przewidziany w przepisach fińskich narusza ponadto art. 11 dyrektywy 2006/112/WE, ponieważ w ramach fińskiego prawa w dziedzinie podatku VAT zakres zastosowania rejestracji grupowych jest ograniczony do przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie finansów lub ubezpieczeń. Zdaniem Komisji system rejestracji grupowej powinien mieć zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw mających siedzibę w danym państwie członkowskim, niezależnie od rodzaju wykonywanej działalności. Wspólny system podatku VAT jest systemem jednolitym i wprowadzone do tego systemu uregulowanie szczególnie powinno mieć zasadniczo zastosowanie ogólne. Brzmienie art. 11 dyrektywy 2006/112/WE nie wskazuje na to, że dane państwo członkowskie może ograniczyć zastosowanie rejestracji grupowej w zakresie VAT do określonych grup prowadzących określony rodzaj działalności. Ratio legis art. 11 dyrektywy VAT również przemawia za wykładnią, wedle której przepis ten obejmuje wszystkie przedsiębiorstwa, niezależnie od zakresu działalności. W związku z tym, że przepisy fińskie z dziedziny podatku VAT ograniczają rejestrację grupową do określonych grup, nie są one również zgodne z ustanowioną w prawie europejskim ogólną zasadą równego traktowania.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.